

بازار: حرکتی در مسیر اقتصاد هنر

بررسی لزوم وجود بازار هنر در شهر مشهد در گفت وگو با هنرمندان تجسمی

امیرمنصور رحیمیان

هنر بازندگی روزمره آدم‌ها به گونه‌ای گره خورده است که ضرورت آن در زندگی شان احساس می‌شود، مانند جوهری که در تاروپود پارچه‌ای دویده باشد و در همه جهات و ابعاد زندگی آدم‌ها نفوذ کرده باشد، فرقی هم نمی‌کند که هنرمند و هنردوست باشد یا نه. از لیباسی که هر کسی می‌پوشد تا ماشینیه که سوار می‌شود و از فضاهایی که در آن‌ها روزش را به شب می‌رساند تا حتی غذایی که می‌خورد، همه تحت تأثیر هنر هستند. چه برسد به اینکه تابلویی در خانه‌اش داشته باشد و عکسی در قابی گذاشته باشد. ولی از آنجا که ما به آن اندازه که به غذا، لباس یا هر چیز حیاتی دیگری تکیه و تأکید می‌کنیم، به روح خودمان احترام نمی‌گیریم. کبی‌های بی‌کیفیت و درجه‌چندم هنر را استفاده می‌کنیم و خانه‌هایمان پر از تابلوهای بی‌اصل ونسبی است که پویی از هنر و زیبایی نبوده‌اند، عکس‌های چاپ‌شده‌ای که نمی‌دانیم دسترنج رابررسی‌ و ضرورت وجود چنین بازارهایی را واکاوی کنیم، به سراغ هنرمندان صاحب‌نظر و نام‌آشنای شهر رفته‌ایم.

● بازاری برای خرید آثار فاخر و اصیل هنری بارها سخن از برپایی بازار فروش آثار هنری در مشهد شده است، اما هیچ‌گاه حرکت درست و منسجمی را از سوی نهاد‌ها و سازمان‌های دولتی شاهد نبوده‌ایم.

امیرمهدی وثوق:
بازاری که در آن کارهای خوب و ارزشمند کارشناسی شده به هندوستان ارائه شود و آثاری که در لحظه خرید و همچنین در آینده، زیبایی و ارزش افزوده را نصیب مخاطب کند، یک سود سه‌طرفه برای متولیان ایجاد آن بازار، هنرمندان و خریداران آثار هنری خواهد داشت

امیرمهدی وثوق، مجسمه‌ساز و نقاش و طراح مطرح مشهدی، در این باره معتقد است: ما منتظر سازمان‌های دولتی یا شهرداری هستیم که به سمت ایجاد بازار فروش آثار هنری بروند، حال آنکه خیلی از این ادارات دولتی با قوانین دست‌وپاگیری در این زمینه دست‌به‌گریبان هستند که سرعت اجرای این طرح را کاهش می‌دهد. عضو هیئت‌مدیره انجمن صنفی هنر‌های شهری مشهد می‌افزاید: قبل از اینکه در این بخش سرمایه‌گذاری شود، ما احتیاج به فرهنگ‌سازی و تبلیغات و مهم‌تر از آن، ایجاد کمیته ارزش‌گذاری اثر هنری برای دفاع از حقوق مشتریان داریم. این‌ها خودش تداوم این بازارها را تضمین می‌کند.

● نگارخانه‌ها؛ محلی مناسب‌اس برای فروش آثار هنری این هنرمند تصریح می‌کند: جامعه دارد به این درک می‌رسد که خرید آثار هنری، صرفه اقتصادی بیشتری از خرید کالا‌های تزئینی مثل کریستال و بلور دارد. اما آیا محل با بازاری برای مقایسه، معرفی و خرید این نوع آثار وجود دارد؟ وی در باره لزوم بازار مستقل فروش آثار هنری می‌گوید: به وجود نگارخانه‌ها و حراجی‌ها، برای فروش آثار هنری نمی‌توان اکتفا کرد. این مراکز با وجود مزیت‌هایی که دارند، هم‌هنرمند و هم‌خوان اثر هنری را معطل می‌کنند، چون هنرمند برای ورود به حراجی و نمایشگاه مجبور است مدت زیادی از وقتش را برای شناخته‌شدن و دیده‌شدن و تولید کار با کیفیت تلف کند و در تمام این مدت هم از بهر مالی بی‌نصیب بماند. وثوق با اشاره به اینکه نمایشگاه‌ها و نگارخانه‌ها، قواعد و اصول خاصی دارند که سبب می‌شود هنردوستان سطح متوسط، از چرخه خرید و فروش خارج شوند، می‌افزاید: این روند موجب می‌شود بازی را مجموعه دارو دلال‌ها بگیرد و آن‌که این خودش در درازمدت آفت است؛ چون آثار هنری در دست همین تعداد محدود می‌چرخد و فرصت نمایش پیدا نمی‌کند و این هنرمندان و مخاطبان هستند که متضرر می‌شوند، چون در این شرایط آن قدر قیمت‌ها افزایش می‌یابد که مشتری متوسط یا اینکه اثر هنری خوشش آمده است، توان خریدش را ندارد؛ به همین دلیل حجم زیادی از پول که در اختیار جمعیت بیشتری است، وارد این چرخه نمی‌شود.

● مردم نهاد بودن بازارها

مجسمه‌ساز شهرمان ادامه می‌دهد: نهاد‌ها و ادارات و آدم‌هایی که ظرفیت مالی تشکیل این بازارها را دارند، با تصور اینکه این بازار صرفه اقتصادی ندارد، پای کار نمی‌آیند. بنابراین این خرابین هنرمندان و هنردوستان -که توانایی متوسطی در خرید آثار دارند- باید با ایجاد بازار هنری پر شود. هنرمند مشهدی در ادامه یادآوری می‌کند: گاه در شهرهای بزرگ مانند مشهد بازارچه‌هایی داریم؛ سودولی در درازمدت دوامی ندارد، چون نظارتی بر کیفیت آثار نمی‌شود و آن آثار هنری چارچوب‌ها و شاخصه‌های هنری را رعایت نمی‌کنند.

هنرمند مجسمه‌ساز مشهدی در پایان «مرد نهاد بودن بازارها و وجود کارشناس هنری، را از خصوصیت‌های بازارهای حرفه‌ای هنر بیان می‌کند و می‌گوید: بازاری که در آن کارهای خوب و ارزشمند با قیمت منصفانه و کارشناسی شده به مخاطبان و هنردوستان ارائه شود

و آثاری که در لحظه خرید و همچنین در آینده، زیبایی و ارزش افزوده را نصیب مخاطب کند. یک سود سه‌طرفه برای متولیان ایجاد آن بازار، هنرمندان و خریداران آثار هنری خواهد داشت.

● ادارات؛ پاسخگو به نیاز هنرمندان مشهدی
نظر سعید خاتمی، نقاش و طراح مشهدی، کمی متفاوت است. او بر این نظر است: فقط اندکی از هنرمندان هستند که خودجوش به سمت فروش آثار هنری خود در نگارخانه، نمایشگاه یا بازاری می‌روند و بامردم ارتباط برقرار می‌کنند. اما از آنجایی که درصد زیادی از هنرمندان به خاطر روحیه و نوع زیستشان در زمینه بازاریابی، عرضه و فروش آثار هنری خود، استعداد آن چنانی ندارند، نهاد‌هایی مانند شهرداری، ارشاد و میراث‌فرهنگی می‌توانند از بوجدهایی که برای امور فرهنگی به آن‌ها تعلق می‌گیرد، استفاده کنند و با ایجاد بازار به سمت اقتصاد هنر حرکت کنند. وی در باره تشکیل سازمانی برای ایجاد بازار هنر بیان می‌کند: چند سال قبل، برای تشکیل چنین تشکلی حرکتی انجام شد و به همراه هنرمندانی، شرکت تعاونی راه‌بردخواست مسئولان وقت به ثبت رساندیم. هدف‌مان هم این بود که راه را برای حمایت از هنرمندان باز کنیم. خود مسئولان وقت، طرح خوبی هم داشتند. قرار شد بازار از فروش آثار هنری در بولوار خیام در محل کنونی بازار گل، دایر شود. فضای خوب و کافی داشت و به کار هنری نزدیک بود. ولی متأسفانه همکاری‌ای که توقع داشتیم، صورت نگرفت. در حالی که بازار هنر برای همه هنرمندان و مسئولان آن زمان، کارساز بود و به اعتقاد من هنوز هم هست، ولی نمی‌دانم این کارشکنی از کجا سرچشمه گرفت که هیچ وقت آن بازار راه اندازی نشد.

● اشتغال زایی در بازار

این نقاش مشهد ادامه می‌دهد: شرکت در حراجی‌ها و نمایشگاه‌ها، برای خیلی‌ها مقدور نیست. روابطی می‌خواهد و گزینشی دارد که فقط افراد معدودی به آن‌ها دسترسی دارند. در حالی که ورود به این بازار برای هر کسی که کار هنری انجام می‌دهد، باید آسان باشد و اشتغال زایی بتواند صورت گیرد.

وی با بیان این سوال که چرا متولیان و مدیران فرهنگی مشهد برای این موضوع با اهمیت کاری نمی‌کنند، می‌گوید: نه شورای اسلامی شهر و شهردار برای ایجاد یک بازار دائمی هنر حرکتی کوچک کرده‌اند و نه نمایندگان مجلس و دیگر سازمان‌ها. هنرمندان هم کمتر پیگیر این موضوع هستند. آن‌ها یا از پیگیری خسته شده‌اند یا در این وضعیت ترجیح داده‌اند منزوی باشند. آن‌هایی هم که دغدغه کار کردن دارند، با هزار زحمت و قرض و دردرس، مغازه‌ای اجاره کرده‌اند و به صورت پراکنده، دارند کار می‌کنند. حق این هنرمندان، حمایت است که با ایجاد بازار هنر محقق می‌شود.

● نیازمند حرکتی جسورانه و انقلابی
خاتمی ایجاد بازار هنر در مشهد را نیازمند حرکتی جسورانه و انقلابی می‌داند و در ادامه بیان می‌کند: این نوع حرکت‌ها نیاز به فعالیت‌های دلسوزانه از سوی تمام سازمان‌های فرهنگی و هنری دارد. لازم است برای این کار شورایی تشکیل بشود و از هر مجلس و دیگر سازمان‌ها، هنرمندان هم کمتر پیگیر این موضوع هستند. آن‌ها یا از پیگیری خسته شده‌اند یا در این وضعیت ترجیح داده‌اند منزوی باشند. آن‌هایی هم که دغدغه کار کردن دارند، با هزار زحمت و قرض و دردرس، مغازه‌ای اجاره کرده‌اند و به صورت پراکنده، دارند کار می‌کنند. حق این هنرمندان، حمایت است که با ایجاد بازار هنر محقق می‌شود.

● نیازمند حرکتی جسورانه و انقلابی
خاتمی ایجاد بازار هنر در مشهد را نیازمند حرکتی جسورانه و انقلابی می‌داند و در ادامه بیان می‌کند: این نوع حرکت‌ها نیاز به فعالیت‌های دلسوزانه از سوی تمام سازمان‌های فرهنگی و هنری دارد. لازم است برای این کار شورایی تشکیل بشود و از هر سازمان، آدمی دانشجو و آشنا به مسائل هنرمندان در این شورا حضور داشته باشد؛ شورایی که کار را به نتیجه‌ای برساند و جلوی کارشکنی‌ها را بگیرد. هنرمندان هر چه تلاش کنند این

بازار: حرکتی در مسیر اقتصاد هنر

بازار را بر پا کنند، چون با قانون‌آشنایی چندانی ندارند، بازهم یک جای کارشان خواهد لنگید. ولی اگر در کنار سازمان‌های دولتی دلسوز و مسئول بایستند، ظرف چند سال آینده، یک فضای گردشگری، فرهنگی، مفید و نمونه از نظر اشتغال زایی در کشور خواهیم داشت.

سعید خاتمی:
ایجاد بازار هنر در مشهد نیاز به فعالیت‌های دلسوزانه از سوی تمام سازمان‌های فرهنگی و هنری دارد. لازم است برای این کار شورایی تشکیل بشود و از هر سازمان، آدمی دلسوز و آشنا به مسائل هنرمندان در این شورا حضور داشته باشد

او در ادامه به دسته‌بندی و شاخه‌بندی آثار بر اساس رشته‌های هنری در بازار تأکید می‌کند و می‌گوید: هر هنرمند در هر رشته‌ای که کار می‌کند، باید از آن فضا بتواند استفاده کند. بخش نگارگری، صنایع دستی، حجم، خط، نقاشی، عکس و بقیه رشته‌های هنری که امکان فروش دارند، بیایند و در آن بازار مستقر بشوند. از این طریق برای ده‌ها نفر به صورت مستقیم و غیرمستقیم شغل ایجاد می‌شود. شایسته است سازمان یا نهادی پیش قدم بشود و مکانی آبرومند برای بازار هنری در نظر بگیرد؛ بازاری که بتواند در شأن یک هنرمند ایرانی به منظور نمایش آثارش حتی برای گردشگران خارجی باشد.

بازار هنر و کیفیت زندگی شهری

مهم‌ترین دغدغه‌وانگیزه کوشش‌های انسان اجتماعی، رفع نیازهای او بوده است. هر چند آشکار است که برخی از این نیازها همچون شغل و مسکن، اولیه و حیاتی است و بنیاد زیست اجتماعی به آن‌ها بستگی دارد. برخی دیگر از نیازهای انسان پیچیده تر است و نیازهای ثانویه دانسته می‌شود. این‌سنگ از نیازها؛ اهمیت بسیاری دارند؛ چون بیشتر به سویه‌های روحی و آندیشه‌ای انسان ارتباط دارند و زمینه‌تعالی و پیشرفت او را فراهم می‌آورند. متأسفانه گاه انسان به دلیل درگیری برای تأمین نیازهای اولیه خویش، از نیازهای ثانویه فروگذاری می‌کند و چار آسیب می‌شود. بر این بنیاد، یکی از شاخص‌های پیشرفت در هر جامعه، میزان توجه به تأمین نیازهای ثانویه است. یکی از منابع برجسته رفع نیازهای ثانویه، آثار و فرآورده‌های هنری هستند. آثار هنری با به کارگیری عناصر گوناگون

درون مایه‌ای، فرمی و زیبایی شناختی، با مخاطب خویش ارتباط برقرار می‌کنند و زمینه‌تکوین اندیشه و پرانگیختگی حسی را در او فراهم می‌آورند. هنردردو چارچوب محصولات هنری و خدمات هنری می‌تواند به رفع نیازهای ثانویه، کمک و زمینه‌پویایی و سلامت را در جامعه فراهم کند. آشکار است که در کنار تولید آثار یا خدمات هنری، فضایی برای عرضه آن‌ها نیز باید فراهم شود تا دسترسی مردم بدان‌ها آسان شود. به عبارت ساده‌تر همان‌گونه که مردم برای رفع نیازهای اولیه خویش به مراکز توزیع خدمات و محصولات مراجعه می‌کنند، برای رفع نیازهای ثانویه نیز به بازارهایی برای خرید محصول یا خدمت هنری نیاز دارند. گام نخست در این مسیر، این است که خرید فرآورده‌های هنری در جامعه، برای رفع نیاز، به یک اصل درونی در جامعه بدل شود که این امر نیازمند سیاست‌گذاری‌های کلان فرهنگی به ویژه در نظام آموزشی جامعه است. اصل دوم، اصلاح‌نگاه هنرمندان در خلق آثار هنری است. بایسته است که هنرمندان در آفرینش آثار هنری، ضمن پیگیری ر و پرکردن‌ها و دغدغه‌های شخصی خویش، نیاز و ذائقه مخاطب را نیز در نظر بگیرند و متناسب با آن فعالیت کنند. یکی

● نابرابری اقتصادی؛ بلا‌ی جان هنرمندان
آثار هنری هم مانند دیگر محصولات مشاغل دیگر، نیاز به مشتری و مخاطب دارد، به خصوص هنرمندان که مظلوم‌ترین و ضعیف‌ترین نوع تولیدکنندگان هستند، این نیاز را بیشتر احساس می‌کنند. در این وضعیت اقتصادی، می‌توان شرایطی را ایجاد کرد تا مردمی که علاقه مند خرید آثار هنری هستند و می‌خواهند هدیه‌ای هنری و از آن تر از چیزهای دیگر بخرند، به بازار هنری مراجعه کنند.

امین ابراهیمی، از عکاسان شناخته‌شده و مطرح مشهد است. نظر او که در فعالیت‌هایش «به هم‌هنر و هم به اقتصاد توجه می‌کند، متفاوت است: «هنرمندان وظیفه‌شان را که همان تولید هنر است، انجام می‌دهند اما جایی برای عرضه‌ان اثر ندارند. این وظیفه سازمان‌های دولتی و خصوصی است که این فضا را فراهم کنند». این عکاس مشهدی با بیان اینکه به دلیل نابرابری در فضای اقتصادی، هر هنرمندی قادر نیست برای خودش نگارخانه‌ای راه بیندازد، می‌گوید: تصورش سخت است که یک نقاش یا عکاس یا موسیقی‌دان یا هر هنرمند در هر رشته‌ای بتواند با پولی که از هنرش کسب می‌کند، جایی را بخرد یا حداقل از عهده اجاره اش برآید. چنین امکانی برای بیشتر هنرمندان فراهم نیست. بهتر است سازمان‌های دولتی و کسانی که ظرفیت مالی راه اندازی چنین بازارهایی را دارند، از آن‌ها حمایت کنند و مکان‌هایی را به این بازارها، چه موقت و چه دائم اختصاص بدهند.

● دغدغه همیشگی مدیریت شهری ...

ابراهیمی با اشاره به اینکه در مشهد فضا برای ایجاد بازار هنر بسیار گسترده است، اضافه می‌کند: در دوره اول تشکیل بازار هنر در کوهسنگی، حرکت‌های خوبی انجام شد. سابقه تشکیل این دست بازارها در شهرداری مشهد وجود دارد یا جزو دغدغه‌های مدیریت شهری بوده ولی دوام نداشته است؛ چون در آن سال‌ها نه خود هنرمندان تازش و همتی کرده‌اند و نه انجمن و گروه هنری منسجمی وجود داشته است.

امین ابراهیمی:
شهرداری مشهد باید فضاهایی مانند کوهسنگی یا خیابان دانشگاه به صورت دو یا سه ماهه و رایگان برای آزمون سطح توقع مخاطبان، در اختیار هنرمندان رشته‌های مختلف قرار بدهد و کار تبلیغاتی هم برای جذب مردم و مخاطبان آن محل انجام بدهد

وی می‌افزاید: این روزها هنرمندان به صورت جزیره‌ای جدا افتاده از یکدیگر در حال فعالیتند و همین امر، فضا را برای هنرمندان جوان و تازه‌کار، گنج و گنگ کرده‌است، چون هیچ جانبوده‌است که به آن‌ها آموزش بدهد یا یاد بگیرند که چطور آثارشان را بفروشند یا بازاریابی کنند.

● بازار؛ جنبش و حرکت هنری

این هنرمند مشهدی، شهرداری را تنها نهادی می‌داند که قدرت و توانایی اجرای این اتفاق را دارد: «شهرداری مشهد باید فضا‌هایی را مانند کوهسنگی یا خیابان دانشگاه به صورت دو یا سه ماهه و رایگان برای آزمون سطح توقع مخاطبان، در اختیار هنرمندان رشته‌های مختلف قرار بدهد و کار تبلیغاتی هم برای جذب مردم و مخاطبان آن محل انجام بدهد». او این اتفاق را یک نوع جنبش و حرکت هنری در شهر می‌داند و می‌گوید: در گذر زمان و خیلی سریع، آن محیط جایش را بین فضا‌های دیگر شهری باز خواهد کرد و هر کسی بخواد هدیه‌به هنری شنا سنامه داری بخرد یا اثر هنری اصلی را برای خانه‌اش تهیه بکند، می‌داند کجا باید برود.

این عکاس در پایان یادآوری می‌کند: شهرداری هم فضای شهری را در اختیار دودهمی توانا در فرهنگ‌سراهایش برای این مهم استفاده کند تا هنرمندان بتوانند کارهای خودشان را از طریق کارشناسان خبره هنری ارزش‌گذاری کنند. این کار برای هنر مشهد بسیار مفید است و اگر این آثار فروش نرفت هم، مهم نیست. همین که چشم مردم به دیدن این آثار عادت کند و ببینند که می‌شود یک اثر هنری را خرید، خودش پیشرفت است.

شهر

SHAHRAANWS.IR
شنبه ۲۶ دی‌ماه ۱۳۹۴
شماره ۱۵۷۷

فرهنگ و هنر

اخبار هنری مشهد

برگزاری آیین قدردانی از نویسنده مشهدی

دو مین دوره از نشست‌های «از تبار قلم» به آیین قدردانی از سیداحمد میرزاده.

نویسنده و محقق مشهدی، تعلق دارد که امروز ۲۶ تیرماه، ساعت ۱۰ صبح در کتابخانه مرکزی امام خمینی^(ع) برگزار می‌شود. این مراسم را اداره‌کل کتابخانه‌های خراسان رضوی به مناسبت روز قلم و روز ادبیات کودک و نوجوان برگزار می‌کند.

اکران فیلم کوتاه در «برداشت آینده»

ششمین فصل باتوق فیلم کوتاه به نام «برداشت آینده»، به‌ترین فیلم‌های کوتاه خراسان رضوی و ایران را اکران می‌کند. در این برنامه فیلم‌های کوتاه «تی‌پره به کارگردانی مصطفی مهربان»، «آوارها در موج‌ها»، به کارگردانی نوید زارع، «پیکره» به کارگردانی محسن صالحی‌فر، «گفت‌مان سه» به کارگردانی محمدرضا گلچین و «اهلی» به کارگردانی دانیال گلچین از محصولات سینمایی مشهد هستند. به نمایش درمی‌آیند. نشست «برداشت آینده»، که حضور در آن برای علاقه‌مندان آزاد است، امروز یکشنبه ساعت ۱۷ تا ۱۹ در سینمای شهید اصغرزاده برگزار می‌شود.

یادمان

رضا کیانیان: حمیدرضا صدر هنوز زنده است

مراسم سالگرد درگذشت حمیدرضا صدر، نویسنده، منتقد سینما و مفسر فوتبال، شامگاه جمعه ۲۴ تیر در سالن استاد شهناز خانه هنرمندان ایران برگزار شد. یانته آپهرام، رضا کیانیان، غزا ل‌صدر و عباس یاری، جزو سخنران‌های بزرگداشت زنده‌یاد حمیدرضا صدر بودند. به گزارش ایسنا در این مراسم رضا کیانیان روی صحنه آمد و اظهار کرد: من فکر می‌کنم حمیدرضا صدر هنوز زنده است. باور نمی‌کنم رفته باشد. آن روزهایی که داشتم کتاب «از قیطره تا آوارنج کانتی» را می‌خواندم، درست زمانی بود که نزدیک‌ترین دوستم در کنارم همین مراحل را طی می‌کرد. من می‌خواندم و شیش همان اتفاقات موجود در کتاب را می‌دیدم، تمام مراحل را که آقای صدر با جناب کارسینوما طی کرد، ما دیدیم. کارسینوما همان غده‌ای است که در همه‌جای بدن پخش می‌شود. این را در طول زندگی دوستم داوود امیری هم دیدیم. وی افزود: این کتاب اصلاً شبیه غم‌نامه نیست، بلکه شبیه فتح‌نامه است. به نظر من حمید و داوود امیری، کارسینوما را با مرگ شکست دادند و مسخره اش کردند. چه کسی می‌تواند وقتی سرطان تمام وجودش را گرفته است، غمگین نباشد؟ ولی چرا، یک نفر تا آن لحظه آخر مقاومت می‌کند. داوود دوست من تا دوزخ آخر داشت ورزش می‌کرد، راستش با دیدن این دو نفر، یاد بابک خرم‌دین هم افتادم که به دار شد. آن قدر آنجا ماند که تمام پرندگان، بدن او را خوردند. سوال این است که آیا بابک خرم‌دین شکست خورد یا خلیفه عباسی که او را به دار کرد؟ به نظر من خلیفه عباسی شکست خورد. کارسینوما شبیه خلیفه شد و صدر شبیه خرم‌دین. من هیچ وقت فکر نمی‌کنم حمیدرضا صدر مرده است. برای داوود هم، چنین تصویری دارم. هر جایی روم، نشانه‌های این عزیزان را می‌بینم.

ایستگاه خبر

«نوای حرم» با موسیقی نواحی جنوب

نمایش رادیویی، نوای حرم، به کارگردانی حمیدرضا نوری که یک اثر موسیقایی است، با استفاده از آیین‌ها و سنت‌های نمایشی ایران، تلاش می‌کند میان حرم امام رضا^(ع) و ایوان نجف، پیوند برقرار کند. نوری که، نوای حرم، را برای دوازدهمین رویداد بین‌المللی تئاتر صاحب‌دلان آماده کرده‌است، در گفت‌وگو با خبرگزاری مهر گفت: پس از اهانت اخیر به ساحت امام رضا^(ع)، تولید یک اثر موسیقایی را از سالروز میلاد باسعادت امام هشتم^(ع) آغاز کردیم تا با استفاده از لوازم و آلات موسیقایی منطقه جنوب ایران همچون دمام، سنج و بوق شاخی، مفاهیم مدنظر را در قالب مراسم دمام‌زنی جنوب ایران منتقل کنیم. وی با اشاره به اینکه با استفاده از ادوات موسیقایی منطقه جنوب ایران توانسته‌اند نوای نقاره‌خانه حرم امام رضا^(ع) را به گونه‌ای بدیع بنوازند، اظهار کرد: علاقه وافر گروه به مقام والای امام هشتم^(ع)، سبب شده که در نهایت با تولید این اثر، صدایی متفاوت از نقاره‌خانه را به گوش مخاطبان برسانیم و موسیقی که شنیده می‌شود، بسیار متفاوت با نوای مرسوم است که تاکنون شنیده شده‌است. این کارگردان افزود: اثر نهایی در مدح و ثنای امام رضا^(ع)، امام علی^(ع) و اعیان‌قربان و غیر است که با نغمه‌خوانی سنتی از نقاط مختلف ایران شنیده می‌شود. در این میان، یکی از هنرمندان، اشعار غنیدر را زمزمه می‌کند، به گونه‌ای که پیوندی میان حال و هوای روحانی حرم امام رضا^(ع) و ایوان نجف در قلب مخاطبان برقرار شود.